

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/184/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7610209269
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7610209269.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobkyne: N. C. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. K. XX/X, K., zastúpená Ing. Jánom Bobkom, bytom Pavla Suržina 69/4, Smižany, proti žalovaným: 1/ B. R. M., miestom podnikania M. XXXX/XX, K. H. N., IČO: 33 063 397, zastúpená JUDr. Zuzanou Kollárovou, advokátkou, so sídlom Zimná 59, Spišská Nová Ves, 2/ IMBIZ s.r.o., so sídlom Mlynská 39, Spišská Nová Ves, IČO: 36 176 516, zastúpený JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou, so sídlom Štefánikovo námestie 13, Spišská Nová ves a 3/ DOMINO, akciová spoločnosť, Spišská Nová Ves, so sídlom Zimná 51, Spišská Nová Ves, IČO: 00 594 644, zastúpený: Advokátska kancelária Taragel a Pačubayová, s.r.o., so sídlom Starosaská 11, Spišská Nová Ves, o zaplatenie 17.463,02 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 23. júla 2020, č. k. 2C/138/210-526

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou, žalovanou v 1. rade a štátom.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie voči žalovaným v 2. a 3. rade a rozhodol o trovách konania vo vzťahu medzi týmito subjektmi a žalobkyňou (I, II, VI a VII), uložil žalovanej v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.327,10 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne od 31.7.2010 do zaplatenia (III), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (IV), priznal žalovanej v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50,44% (V) a napokon priznal štátu nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobkyni v rozsahu 75,22% a vo vzťahu k žalovanej v 1. rade v rozsahu 24,78% (VIII a IX).

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa v konečnom dôsledku (po pripustení zmien v subjektoch a predmete konania) domáhala zaplatenia sumy 15.018,14 Eur s príslušenstvom (s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 30.6.2010 do zaplatenia) na podklade tvrdenia, že na základe nájomnej zmluvy žalovaný v 2. rade prenechal žalovanej v 1. rade na dočasné užívanie nebytové priestory v obchodnom centre Z. - podľa údajov katastra nehnuteľností v stavbe č. súpis. XXXX na parc. č. XXXX, evidovanej na LV č. XXXX pre kat. úz. K. H. N. (ďalej tiež len "nebytové priestory"), že medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade došlo k dohode, že časť nebytových priestorov zariadi žalobkyňa a bude vo vlastnom mene užívať na prevádzkovanie služieb kozmetiky, manikúry, pedikúry a kvetinárstva, časť nebytových priestorov zariadi a bude užívať na prevádzkovanie kaderníctva žalovaná v 1. rade a ostatná časť nebytových priestorov bude využívaná oboma spoločne ako recepcia, šatne, toalety a sklad. Žalobkyňa prezentovala, že na vybavenie a zariadenie na ňu pripadajúcej časti nebytových priestorov

a na spoločné časti vynaložila náklady vo výške 19.284,57 Eur. Po skončení užívania nebytových priestorov, k čomu došlo sčasti mesiaci november 2009 (prevádzka kozmetiky, manikúry, pedikúry a spoločné priestory) a úplne dňa 22.1.2010 (prevádzka kvetinárstva) sa žalobkyňa domáhala nahradenia časti takto vynaložených prostriedkov majúc za to, že nimi zhodnotila nebytové priestory, ktoré mala žalovaná v 1. rade naďalej v nájme. Na tom istom skutkovom základe si žalobkyňa uplatňovala rovnaký nárok tiež voči žalovaným v 2. a 3. rade. Podľa jej argumentácie totiž, pokiaľ by povinnosť nahradiť ňou vynaložené investície nespočívala na žalovanej v 1. rade ako ich nájomníčke, zaťažovala by alebo žalovaného v 2. rade, ktorý je vlastníkom investíciami zhodnotenej stavby, v ktorej sa nebytové priestory nachádzajú alebo žalovaného v 3. rade, ktorý na základe podnájomnej zmluvy uzavretej so žalovanou v 1. rade dotknutú časť nebytových priestorov, včítane vybavenia a zariadenia realizovaného žalobkyňou, neskôr reálne užíval.

3. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť voči žalovaným v 2. a 3. rade V späťvzatej časti súd prvej inštancie konanie zastavil s použitím ust. § 145 ods. 2 C.s.p.

4. Vo vzťahu k ostávajúcej časti predmetu konania zodpovedajúcej nároku uplatnenému voči žalovanej v 1. rade súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel zo zistenia, že žalovaný v 2. rade ako vlastník stavby č. súpis. XXXX na parc. č. XXXX, evidovanej v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre kat. úz. K. H. N. prenechal žalovanej v 1. rade nebytové priestory na dočasné užívanie nájomnou zmluvou zo dňa 9.12.2009, na uzavretí ktorej sa dohodli už zmluvou o budúcej zmluve zo dňa 16.2.2009. Podľa zmluvy o budúcej zmluve malo byť v nájomnej zmluve zakotvené tiež, že žalovaná v 1. rade ako nájomca nebola oprávnená bez písomného súhlasu žalovaného v 2. rade ako prenajímateľa postúpiť akékoľvek svoje právo z nájomnej zmluvy na tretiu osobu, rovnako ani uzavrieť podnájomnú zmluvu s treťou osobou. V konaní nebolo sporným, že žalovaný v 2. rade výslovný súhlas s prenechaním časti nebytových priestorov žalobkyňi neudelil. Napriek tomu došlo medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade k uzavretiu "Zmluvy o budúcej zmluve o nájme nebytových priestorov", ktorou žalobkyňa a žalovaná v 1. rade prevzali záväzok uzavrieť v dohodnutom čase (s účinnosťou odo dňa otvorenia obchodného centra Madaras pre verejnosť, najneskôr však do času povolenia užívania obchodného centra stavebným úradom) zmluvu o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej malo byť prenechanie na dočasné užívanie časti žalovanej v 1. rade prenechaných nebytových priestorov žalobkyňi. V nájomnej zmluve mali byť podľa zmluvy o budúcej zmluve dojednaná, podľa ktorých bola žalobkyňa oprávnená priestory stavebne dokončiť len na základe predchádzajúceho písomného súhlasu žalovanej v 1. rade (časť III, Čl. 9 ods. 2 zmluvy o budúcej zmluve) a len na svoje náklady s tým, že výsledok dokončovacích prác mal predstavovať vlastníctvo žalobkyne, ktorá pokiaľ sa nedohodne inak, je povinná po ukončení doby nájmu uviesť prenajaté priestory do pôvodného stavu (časť III, Čl. 9 ods. 7 zmluvy o budúcej zmluve). V zmluve o budúcej zmluve sa obdobne dohodlo, že žalovaná v 1. rade je povinná dokončiť „úpravy, vstávania a dokončovacie práce v predmete nájmu“ na svoje náklady. Ako nespornú si súd prvej inštancie skutkovo osvojil skutočnosť, že k uzavretiu podnájomnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade nedošlo. Aj napriek tomu žalobkyňa časť nebytových priestorov stavebne upravila a následne aj užívala, a to priestory určené na prevádzkovanie kozmetiky, manikúry a pedikúry a spoločné priestory do konca mesiaca november 2009 a kvetinárstvo do 22.1.2010. Okolností skončenia užívania nebytových priestorov žalobkyňou strany interpretovali odlišne; žalovaná v 1. rade v tejto spojitosti tvrdila, že žalobkyňi zamedzila vstup z dôvodu neplatenia nájomného a žalobkyňa naproti tomu prezentovala, že k úhrade nájomného nedošlo z dôvodu nezrovnalostí pri fakturácii. Uvoľnené priestory žalovaná v 1. rade prenechala na dočasné užívanie žalovanému v 3. rade podnájomnou zmluvou zo dňa 4.2.2010. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že žalobkyňa v nebytových priestoroch vykonala vo svojom mene a na svoj účet rôzne stavebné úpravy, pričom zo znaleckého posudku č. 4/2017 zo dňa 08.03.2017 súdneho znalca Ing. N. T. vyplynulo, že celkovo došlo k zhodnoteniu nebytových priestorov vo výške 21.955,60 Eur . Cenu za elektomontážne práce zrealizované v týchto priestoroch Štefanom Kapitančíkom zaplatila podľa skutkového zistenia prvoinštančného súdu žalovaná v 1. rade, s tým, že časť takto vynaložených nákladov v sume 4.327,10 Eur žalobkyňa žalovanej v 1. rade nahradila.

5. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 50a, § 37 ods. 2, § 451 ods. 1 a 2 a § 720 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník a § 6 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb., o nájme a podnájme nebytových priestorov. Na ich základe východiskovo posúdil Zmluvu o budúcej zmluve o nájme nebytových priestorov, uzavretú medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade ako neplatnú a ich vzťah v súvislosti s užívaním nebytových priestorov žalobkyňou ako len faktický, z ktorého pre strany nevyplývalo iné právo, než na vrátenie všetkého čo plnili druhému. V závere

o neplatnosti tohto právneho úkonu súd prvej inštancie vyšiel z predpokladu, že zmluva o budúcej zmluve musí obsahovať všetky potrebné obsahové a formálne náležitosti budúcej zmluvy a musí vyhovovať tiež všeobecným náležitostiam právnych úkonov ustanovených v § 34 a násl. Občianskeho zákonníka. Objektívnou podmienkou platnosti právneho úkonu je možnosť plnenia ku ktorému smeruje. Preto počítačnosť nemožnosť predmetu plnenia má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Premietnutím týchto právno-teoretických východísk na posudzovaný prípad súd prvej inštancie uzavrel, že predmet plnenia v zmluve o budúcej zmluve - uzavretie podnájomnej zmluvy, trpel už od počiatku právnou nemožnosťou jeho uskutočnenia, nakoľko dojednanie trvania podnájmu na dobu neurčitú je v rozpore s ust. § 6 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na interpretačný záver v tejto otázke prezentovaný Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn. 8MCdo 4/2014 zo 14. októbra 2015, v zmysle ktorého požiadavka dojednaní podnájmu len na dobu určitú vyplýva zo zmienenej zákonnej ustanovenia a podľa ktorého tento názor zodpovedá jednoznačným, vzájomne konzistentným a dostatočne presvedčivým výstupom právnickej verejnosti i súdnoaplikačnej praxe. Podporne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že platnému dojednaniu podnájmu v danom prípade bránila aj absencia súhlasu prenajímateľa. Zo zodpovednosti za bezdôvodného obohatenie súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok v rozsahu ňou zaplatenej sumy 4.327,10 Eur, ktorú podľa jeho skutkového nálezu žalovanej v 1. rade reálne zaplatila. Pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou tvrdené náklady, súd prvej inštancie dospel k záveru, že sčasti ich vynaloženie žalobkyňa nepreukázala a že i tak stavebnými úpravami nevzniklo obohatenie žalovanej v 1. rade, ale „...žalovanému v 2. rade ako vlastníkovi predmetných nebytových priestorov, a to titulom bezdôvodného obohatenia v príslušnej výške zodpovedajúcej zhodnoteniu predmetných nebytových priestorov, ktoré sa dosiahlo týmito investíciami“. Ozrejmil v tejto spojitosti, že „...nešlo zo strany žalobkyne o investíciu do vecí žalovanej v 1. rade, a teda zhodnotenie tejto jej vecí, ale len o určité zmluvné kompenzačné plnenie, ktoré v dôsledku neplatnosti zmluvy stratilo svoj podklad. V žiadnom prípade sa tak na vrátenie tohto plnenia nedal aplikovať postup ako v prípade plnenia poskytnutého zo strany žalobkyne do nebytového priestoru žalovaného v 2. rade, kde sa má brať do úvahy suma zhodnotenia takejto vecí“. Inými slovami súd prvej inštancie vyjadril, že „...všetky tie nároky, ktoré žalobkyňa preukazovala či už faktúrami, alebo nákupnými dokladmi ako priamu investíciu do prestavby uvedených nebytových priestorov bez toho, aby platba od žalobkyne prešla cez žalovanú v 1. rade sú nárokmi, vo vzťahu ku ktorým bolo potrebné žalobu zamietnuť, nakoľko tieto nároky si mohla žalobkyňa uplatniť len vo vzťahu k žalovanému v 2. rade ako vlastníkovi predmetných nebytových priestorov“. Súd prvej inštancie v právnej argumentácii v tejto otázke vyzdvihol, že usporiadanie podľa ust. § 667 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zakladajúce právo na náhradu nákladov spojených so zmenou na predmete nájmu, pozn. odv. súdu) na posudzovaný prípad nemožno použiť, nakoľko uvedená norma je aplikovateľná len v právnom vzťahu medzi prenajímateľom a nájomcom - nie v právnom vzťahu medzi nájomcom a podnájomníkom. Podľa jeho názoru, podporeného interpretačnými závermi právnej praxe (rozsudkami Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26 Odo 374/2006 z 28. augusta 2007 a sp. zn. 30Odo 1364/2007 z 26. februára 2009) „Ak uskutočnil zmeny na prenajatých nebytových priestoroch na svoje náklady podnájomník(v tomto spore by to bola žalobkyňa v prípade platnej podnájomnej zmluvy), hoci v právnom vzťahu k prenajímateľovi nie je a jemu prenajímateľ súhlas na vykonávanie zmien neudelil, išlo z jeho strany o plnenie bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka)...“ Na dôvažok súd prvej inštancie skonštatoval, že „Ak teda takýto záver platí pre investície vykonané podnájomníkom do nehnuteľnosti patriacej prenajímateľovi, o to skôr takýto záver platí aj na prípad, pokiaľ investíciu do takejto nehnuteľnosti patriacej žalovanému v 2. rade (ako jej vlastníkovi a zároveň prenajímateľovi) vykonala žalobkyňa bez toho, aby mala vôbec platne uzavretú zmluvu o podnájme nebytových priestorov so žalovanou v 1. rade (ako riadnym nájomcom uvedených priestorov)“. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal tiež s obranou žalovanej v 1. rade, v rámci ktorej poukázala na amorálnosť výkonu práva žalobkyne. Vo svojich úvahách v uvedenej otázke vyšiel z toho, že spor má pôvod v neplatnosti zmluvy, za ktorý stav nesú zodpovednosť žalobkyňa a žalovaná v 1. rade rovnako. Skonštatoval, že žalovaná v 1. rade „...nemôže tvrdiť, že vyvinula dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti pri uzavieraní zmluvy so žalobkyňou, ktorá by prípadne zakladala jej právo domáhať sa ochrany pred uplatňovaním nárokov žalobkyne voči nej titulom bezdôvodného obohatenia, a ktorá ochrana by mala spočívať v plnom zamietnutí nároku“. Za omeškanie žalovanej v 1. rade so splnením uloženej peňažnej povinnosti prvoinštančný súd priznal žalobkyňi úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov. Počiatok omeškania pritom prvoinštančný súd ustálil s použitím ust. § 563 Občianskeho zákonníka od právnej skutočnosti výzvy na plnenie, za ktorú v okolnostiach prípadu považoval doručenie

žaloby žalovanej v 1. rade dňa 30.7.2010. Pokiaľ sa žalobca domáhal úrokov z omeškania nad tento rozsah v tejto časti súd prvej inštancie žalobu zamietol. Napokon rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou, žalovanou v 1. rade a štátom prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. čiastočným procesným úspechom oboch strán s prevahou (premietnutou v pomernom rozsahu priznaného nároku) na strane žalovanej v 1. rade.

6. Len proti vyhovujúcemu výroku tohto rozsudku podala žalovaná v 1. rade odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd v tejto časti zmenil tak, že žalobu zamietne aj v ostávajúcom rozsahu. V odvolaní žalobkyňa namietala v prvom rade proti záveru o neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že platné uzavretie zmluvy o budúcej podnájomnej zmluvy predpokladalo existenciu súhlasu prenajímateľa s podnájmom s argumentáciou, vyzdvihujúcou predovšetkým skutočnosť, že súhlas s podnájmom môže byť prenajímateľom udelený aj dodatočne. Odvolateľka zároveň poukázala na to, že súd prvej inštancie v tejto otázke vyšiel z toho, že nedisponovala písomným súhlasom prenajímateľa na uzavretie podnájomnej zmluvy, pritom ale zákon pre súhlas nevyžaduje písomnú formu. Akcentovala v tejto spojitosti, že prenajímateľ mal vedomosť o tom, že časť prenechaných priestorov fakticky užívala žalobkyňa, bez toho, aby proti tomu namietal. Z jej pohľadu je potrebné v tomto jeho postoji vidieť konkludentný súhlas s podnájmom. Zdôraznila zároveň, že takýto režim užívania nebytových priestorov sa uplatňuje v obchodnom centre Madaras aj v iných prípadoch. Za nesprávny považovala žalovaná v 1. rade tiež názor, že dojednanie v zmluve o budúcej zmluve, podľa ktorého sa mala budúca podnájomná zmluva uzavrieť na neurčitý čas, má za následok neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve. V súvisiacej argumentácii žalovaná v 1. rade vyzdvihla skutočnosť, že svojím obsahom zmluva o budúcej zmluve kopírovala zmluvu o budúcej zmluve, uzavretú medzi ňou a žalovaným v 2. rade a že žalobkyni bolo zrejmé, že je „len“ v hmotnoprávnom postavení nájomcu a skrz toho, že trvanie podnájomného vzťahu je obmedzené trvaním vzťahu nájomného. Podľa odvolateľky bolo potrebné v týchto súvislostiach interpretovať posudzované ustanovenie zmluvy; akcentovala pritom fakt, že na potrebu prioritného uplatnenia výkladu smerujúceho k zachovaniu platnosti právneho úkonu v ďalšom konaní upozornil aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení. V úzkej spojitosti s tým žalovaná v odvolaní vytkla súdu prvej inštancie tiež prekvapivosť záveru o neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve. Argumentovala, že o dôvode neplatnosti sa dozvedela až z odôvodnenia napadnutého rozsudku a že tým bola ukrátená o možnosť vyjadriť sa k nemu. V istom kontraste s argumentáciou v prospech platnosti zmluvy o budúcej zmluve žalovaná v 1. rade v odvolaní prezentovala názor, že právnym titulom užívania nebytových priestorov bola ústna zmluva so žalobkyňou, obsah ktorej bol vymedzený zmluvou o budúcej zmluve. Žalovaná v 1. rade v odvolaní polemizovala tiež s názorom súdu prvej inštancie, že prijatím sumy 4.327,10 Eur od žalobkyne sa na jej úkor bezdôvodne obohatila. Vyzdvihla pritom skutočnosť, že týmto plnením sa žalobkyňa podieľala na nákladoch spojených s realizáciou elektroinštalácie v nebytových priestoroch, ktoré následne aj užívala. Prezentovala názor, že vzhľadom na toto určenie by sa aj uvedené plnenie malo považovať za investičný náklad. Zdôraznila, že prijatím tejto sumy od žalobkyne sa bezdôvodne neobohatila, pretože si ju neponechala, ale použila na žalobkyňou určený účel - realizáciu elektroinštalácie v ňou užívaných priestoroch. Žalovaná v 1. rade v odvolaní ďalej poukázala na to, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení poukázal na potrebu precíznejšie sa vysporiadať so skutočnosťou, že už pri uzatváraní zmluvy si bola žalobkyňa vedomá toho, že po skončení podnájmu bude musieť uviesť nebytové priestory do pôvodného stavu a že jej nič nebránilo, aby tak po ukončení užívania aj urobila. Podľa odvolateľky sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal ani s ďalšími otázkami, vo vzťahu k riešeniu ktorých odvolací súd zaujal právny názor. Domnievala sa v tejto spojitosti, že odvolací súd implicitne zaujal právny názor tiež v otázke platnosti/neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve z hľadiska trvania budúcej podnájomnej zmluvy, ktorú odvolateľka tvrdila, že nastolila už v odvolaní podanom proti skoršiemu rozsudku súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu odvolateľka považovala napadnutý rozsudok za arbitrárny. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na procesné pochybenie súdu prvej inštancie pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku a vytýkajúcimi tiež nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a nedostatky právneho posúdenia veci, žalovaná v 1. rade uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu, vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

7. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovanej v 1. rade nevyjadřila.

8. Výroky rozsudku o zastavení konania voči žalovaným v 2. a 3. rade, o trovách konania vo vzťahu medzi nimi a žalobkyňou (I, II, VI a VII) a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcom rozsahu (IV) odvolaním neboli napadnuté. V týchto častiach rozsudok nadobudol právoplatnosť v zmysle ust. § 367 ods. 2 C.s.p., a preto v nich nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

9. Vo vzťahu k ostatným častiam rozsudku (napadnutému vyhovujúcemu výroku a tiež závislým výrokom o trovách konania medzi žalobkyňou, žalovanou v 1. rade a štátom) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovanej v 1. rade ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že nie je (odvolanie) dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 28.7.2021 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

10. Odvolací súd sa v intenciách odvolaním vymedzeného zamerania odvolacieho prieskumu v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení ťažiskovo konštatuje, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje za vecne správne (§ 387 ods. 1 C.s.p.), a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá C.s.p.). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné argumenty žalovanej v 1. rade v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C.s.p.), odvolací súd tieto dôvody v niektorých smeroch precizuje. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že pri jeho formovaní sa súd prvej inštancie vysporiadal s celým radom skutkových a právnych otázok, z ktorých viaceré neboli pre rozhodnutie podstatné. Zjavne len niektoré z nich totiž boli v myšlienkových pochodoch súdu prvej inštancie nosné v tom význame, že buď priamo alebo sprostredkované vplývali na jeho kľúčové závery. Preto aj napriek tomu, že žalovaná v 1. rade svojimi odvolacími námietkami mienila nastoliť predmetom odvolacieho prieskumu istý rozsah otázok, odvolací súd sa v dôvodoch tohto rozhodnutia obmedzil len na tie z nich, ktoré majú z jeho pohľadu pre vec zásadný význam. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na to, že Ústavný súd SR vo svojej rozhodovacej praxi k potrebnosti zodpovedania nepodstatných otázok formuloval (tiež) záver, že „...všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.“ (napr. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). V inom rozhodnutí (II. ÚS 200/09) ústavný súd obdobne uviedol, že „...odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému...“ Žiada sa v tejto súvislosti pripomenúť tiež výstižný záver, formulovaný ESLP v rozhodnutí vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, v zmysle ktorého „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci“

11. Žalobkyňa svojimi odvolacími námietkami ťažiskovo nastolila predmetom odvolacieho prieskumu správnosť záveru o neplatnosti zmluvy o budúcej zmluve, súc presvedčená o tom, že v právnom vzťahu z nej je usporiadanie pomerov strán pre ňu priaznivejšie. Vo svojej argumentácii v tejto otázke však ani len nenaznačuje, ktoré z ustanovení tejto zmluvy je spôsobilé priviesť pre ňu priaznivejšie posúdenie žalovaného nároku. To zvlášť za situácie, keď ako v konaní vyšlo najavo, zmluva o budúcej zmluve, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade, je až na záhlavie a predmet (i tak zmätočne pozmenená) a niekoľko drobných zmien, prakticky obsahovým klonom zmluvy o budúcej zmluve uzavretej medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade, ktorá ale obsah právneho vzťahu žalobkyne a žalovanej v 1. rade verne nevyjadřuje. Práve v tejto nedôslednosti pri zakladaní právneho vzťahu

strán odvolací súd vzhladol prvotnú príčinu vzniku sporu medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade. Čo je podstatné, ani v tejto zmluve odvolací súd nevzhladol akýkoľvek právny podklad pre peňažné plnenie žalobkyne v prospech žalovanej v 1. rade, a preto bez ohľadu na platnosť tohto právneho úkonu je záver o jeho bezdôvodnej povahe plne opodstatnený. Súd prvej inštancie si v tejto spojitosti správne povšimol odlišnosť tohto plnenia žalobkyne od plnení ostatných. Priznanú sumu 4.327,10 Eur totiž žalobkyňa zaplatila žalovanej v 1. rade a ostatné plnenia, majúce povahu stavebných úprav nehnuteľnosti žalovaného v 2. rade, sa v rozmnožení jej majetku nepremietli. Žalovaná v 1. rade sa mylí v argumentácii tento rozdiel negujúcej. Opomína pritom totiž niekoľko zásadných momentov. Predovšetkým skutočnosť, že k vzniku záväzku z bezdôvodného obohatenia došlo v okolnostiach prípadu už prijatím tejto peňažnej sumy, pričom k jeho zániku mohlo dôjsť len niektorým z objektívnym právom aprobovaných spôsobov. Prehliada tiež, že nakoľko práva a povinnosti žalobkyne a žalovanej v 1. rade v súvislosti s úpravou nebytových priestorov nie sú upravené, spôsob naloženia s peniazmi žalovanou v 1. rade ako len jej faktický úkon, nemôže mať na usporiadanie pomerov žiaden právny význam, hoc by aj zodpovedal v právnom úkone nerealizovanej vôli žalobkyne.

12. Nesprávnou je tiež predstava odvolateľky o podstate právneho názoru, ktorým odvolací súd usmernil právne posúdenie veci v ďalšom konaní. Faktom je, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyjadril právny názor, ktorým podrobil kritike formalistický prístup súdu prvej inštancie pri posudzovaní platnosti zmluvy o budúcej podnájomnej zmluve; v tejto otázke však neurobil záver a posúdenie platnosti tohto právneho úkonu ponechal plne na posúdení prvoinštančným súdom. Pokiaľ žalovaná v 1. rade v odvolaní dedukuje, že odvolací súd v kontexte jej argumentácie v skoršom odvolaní implicitne nepovažoval otázku trvania podnájomného vzťahu za významnú pre posúdenie platnosti zmluvy o budúcej zmluve, odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť na pravú mieru, že žalovaná v 1. rade sa v ňou zmieňovanom podaní k tejto otázke nevyjadrovala. Faktom je tiež, že v doterajšom priebehu konania, predchádzajúce odvolacie konanie nevyvímajúc, dojednanie o trvaní budúcej podnájomnej zmluvy nebolo predmetom argumentačnej pozornosti strán. Nič to ale nemení na tom, že súd prvej inštancie sa otázkou platnosti zmluvy o budúcej podnájomnej zmluve zaoberal, a to práve aj z hľadiska možnosti plnenia, ku ktorému tento právny úkon smeroval (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka), už pri formovaní jeho skoršieho rozhodnutia (viď. bod 39 jeho rozsudku z 8. septembra 2017). Tým z pohľadu odvolacieho súdu sústredil pozornosť aj na túto otázku, ku ktorej tak strany mali možnosť sa vyjadrovať. Do akej miery tento priestor využili a nakoľko komplexné boli ich argumenty v otázke spôsobu aplikácie konkrétneho zákonného ustanovenia, je už vecou ucelenosti ich oponentúry. Výstižný záver pri riešení obdobnej otázky prijal napríklad Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo 17/2020 z 21. apríla 2021, v zmysle ktorého z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiaducu prekvapivosť zákon spája len s rizikom použitia skôr neaplikovanej normy, čo však, ako už bolo vysvetlené na inom mieste, nie je tento prípad. Pokiaľ odvolateľka v odvolaní naznačuje možnosť, že súd prvej inštancie nevyjadrením predbežného právneho nazerania na vec porušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 181 ods. 2 C.s.p., odvolací súd poukazuje na záver formulovaný v tejto otázke (následky porušenia ust. § 118 ods. 2 O.s.p.) Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 8Cdo/137/2017 zo dňa 27.9.2018, v zmysle ktorého "Z povahy tejto procesnej povinnosti (pozn. odvolacieho súdu: uviesť, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli) je však zrejmé, že k zhojeniu („skonsumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaná v predmetnej veci aj využila. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracieť na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, a teda odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p."

13. Pokiaľ žalovaná v 1. rade v odvolaní argumentuje existenciou podnájomného vzťahu so žalobkyňou, založeného ústnou formou za konkludentného súhlasu žalovaného v 2. rade, obdobne, ako odvolací súd ozrejmil už vo vzťahu k významu platnosti zmluvy o budúcej zmluve na usporiadanie pomerov strán, i v tejto súvislosti konštatuje, že v konaní nevyšlo najavo, aby žalobkyňa prevzala právnu povinnosť zaplatiť žalovanej v 1. rade sumu 4.327,10 Eur v akomkoľvek z do úvahy prichádzajúcich právnych vzťahov, uvažovaný podnájomný vzťah nevynímajúc. Odvolací dodáva, že ako správne poznamenal súd prvej inštancie, usporiadanie vyplývajúce z ust. § 667 Občianskeho zákonníka sa na podnájomný vzťah z podstaty veci nevzťahuje, a preto konkrétne práva a povinnosti podnájomníka a nájomcu v súvislosti s nákladmi vynaloženými na úpravu predmetu podnájmu, včítane žalovanou v 1. rade tvrdenej povinnosti žalobkyne finančne sa podieľať na nákladoch spojených s realizáciou elektroinštalácie, možno vyvodiť len z ich prípadnej dohody. Existencia takejto dohody ale v konaní najavo nevyšla.

14. Celkom nepatričnou je argumentácia odvolateľky, v rámci ktorej ponúkla výklad dojednania o trvaní podnájomného vzťahu v zmluve o budúcej zmluve v tom zmysle, že napriek vyjadreniu, že sa podnájomná zmluva mala uzatvoriť na dobu neurčitú, bolo stranám zrejmé, že podnájom mal trvať len obmedzený čas. Žalovaná v 1. rade v tomto svojom konštrukte prehliada zákonné pravidlo výkladu výslovne vyjadrených právnych úkonov (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka), podľa ktorého skutočná vôľa konajúceho môže byť pri výklade právneho úkonu relevantná len za predpokladu, že nie je v rozpore s jednoznačným jazykovým prejavom. Jednoznačnosť vyjadrenia „Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú...“ je teda kruciólnym dôvodom, pre ktorý mu nemožno prisudzovať iný význam.

15. Napokon žalovaná v 1. rade svojimi odvolacími námietkami nastolila predmetom odvolacieho prieskumu (tiež) správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania jej práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

16. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

17. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon v citovanom ustanovení určuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmalá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd ďalej vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

18. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska

nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) C.s.p., do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). V otázke, za akých okolností je možné považovať rozhodnutie za nepreskúmateľné sa výstižne vyjadril tiež Najvyšší súd ČR vo svojom rozsudku sp. zn. 29 Cdo 2543/2011 z 25. júna 2013, publikovanom v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod číslom 100/2013. Prezentoval v ňom názor, že merítkom toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie je alebo nie je preskúmateľné, nie sú požiadavky odvolacieho súdu na náležitosti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného súdu, ale predovšetkým záujem strán sporu na tom, aby mohli v odvolaní náležite použiť proti tomuto rozhodnutiu odvolacie dôvody. Aj keď rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhovuje všetkým požiadavkám na jeho odôvodnenie, nie je spravidla nepreskúmateľné, pokiaľ prípadné nedostatky odôvodnenia neboli podľa obsahu odvolania na ujmu uplatnenia práv odvolateľa.

19. Súd prvej inštancie v rozsiahlom odôvodnení uviedol čoho sa žalobkyňa domáhala i aké bolo procesné stanovisko žalovaných k žalobe; z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež, aké zistenia vyplynuli z toho - ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyvodil. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode, podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvolaciu námietku žalovanej v 1. rade proti odôvodneniu napadnutého rozsudku, odvolací súd posúdil len ako jej nespokojnosť so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale, ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil procesným postupom podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., a to ako v napadnutom vyhovujúcom výroku, tak i v závislých výrokoch o trovách konania, vo vzťahu medzi žalobkyňou, žalovanou v 1. rade a štátom, majúcimi správny základ v čiastočnom procesnom úspechu žalobkyne a žalovanej v 1. rade v spore.

21. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. , ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. V odvolacom konaní mala žalobkyňa plný procesný úspech, a preto jej v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej v 1. rade, ktorá bola v odvolacom konaní neúspešná. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalobkyne v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnej zo strán, ktoré sa zúčastnili odvolacieho konania, nárok na ich náhradu nepriznal.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).